

Deia San Juan de la Cruz: "A la tarde (de la vida), te examinarán de amor"

Ds, 23/07/2011 per Ramon Colom Esmatges

[Cal que hi hagi soroll...](#)

Fa unes setmanes, recordava en aquestes mateixes pàgines a una persona que influí molt en la meua infantessa. Era un germà de La Salle que em donà classe abans de fer els deu anys, a l'ingrés del batxillerat. En aquells moments, es deia Clemente Julián, perquè el costum (absurd) feia que es canviessin el nom al professar com religiosos. Anys mes tard, després del Concili Vaticà II, amb molta parsimònia, van anar recuperant el seu nom. Així, la "madre" Serafina que havia conegut en el col·legi de les monges de La Sagrera va recuperar el nom de Palmira i l'"hermano" Clemente el de Fausto.

A finals de l'any passat, un dia, la meua mare cercava unes fotografies. Jo era a casa seva i em va venir a les mans, una on jo posava amb pantaló curt i amb tota la classe del "Ingreso D" amb el Germà que ens feia de tutor. Jo que l'havia recordat en diferents ocasions, em proposà indagar si vivia i anar-lo a veure. Em sentia agraït per l'educació dels germans de La Salle en el col·legi que hi ha davant del Palau de la música, La Salle Comtal. Però, per damunt de tot, recordava la alegria d'aquell home que em donava classe i que m'havia fet feliç durant tot el curs.

Dit i fet. Resulta que vivia però en el moment de descobrir-ho, un altre germà que em va atendre i em va adreçar al Col·legi de Gràcia, em digué que just l'havien ingressat per un problema de cor. Decidí que era prudent esperar uns mesos perquè es recuperés i anar-lo a veure. Ho deixà d'una setmana per l'altre fins que avui m'he animat i he trucat al col·legi de La Salle Gràcia. Una persona m'ha passat un altre que m'ha explicat que morí inesperadament el passat 27 de desembre i que era una bellíssima persona, un gran germà.

Primer de tot m'he entristit fins que he recordat les paraules de Sant Joan de la Creu i que son al títol d'aquesta pàgina. Segur que ell que havia examinat tant als seus alumnes Deu l'ha aprovat amb escreix, i que ha abandonat la tristesa d'aquesta vida per ser rebut per Deu. Però en moltes ocasions recordo a tots aquests homes i dones que van deixar les seves famílies per anar darrera Jesús, encara que fossin forçats per les circumstàncies. Se perfectament què feien els responsables dels reclutaments de les ordes religioses en la postguerra i els anys 50 del segle passat. Anaven pels pobles, s'apropaven a les famílies mes prolífiques i pobres i els treien de la responsabilitat de donar estudis i aliments a algun dels fills.

Aquesta es una de les raons, em sembla mi, del abandonament de les sagristies, monestirs, col·legis, convents, etc.. dels anys setanta. Però no tots ho van fer i podrien haver pejat els hàbits. Alguns com aquest Clemente es va quedar, va veure com els seus companys, els germans a qui devia estimar, marxaven perquè amb fe o sense ella, no creien en el que feien. Això devia ser molt dur. Tant com veure que les comunitats on ell havia estat, de mes de trenta germans es quedaven reduïdes a tres o quatre. Havien donat la vida per un mon que trontollava.

I si recordem la vida de les comunitats, en aquella època, no devia ser fàcil per ells. Tot eren rutines, timbres que sonaven per anar a missa al matí, a esmorzar, a

classe, a dinar, a resar vespres...Quan podien llegir?, escoltar-se els uns als altres, anar a veure als pares, els seus germans, els nebots. Al carrer hi havia molta misèria però em sembla que dins dels convents també. Portaven una vida absurda, pobre i que em temo que devia posar en dubte més d'una vegada la seva fe i els devia posar a prova en la seva vida personal, els seus afectes. Ara quan preguntes alguns religiosos que ho varen deixar, tots diuen el mateix: "La vida de comunitat es el més dur. Molt més que el celibat i la vida de pobresa". Em pregunto si tots aquells costums el que servien era per afeixugar la seva vida.

El germà Clemente / Fausto es va quedar. M'hagués agradat parlar de tot això amb ell, donar-li les gràcies per l'educació i el tracte rebut. I no es que aquesta educació fos perfecte...era com la que es practicava llavors en tants col·legis, però hi havia un tracte personal, càlid, que jo apreciava. També perquè cada vegada que es sabut que un religiós en el passat o en el present ha abusat d'algun dels nens o nenes que son a la vora, els maleeix-ho pel mal que fan: a les criatures i a tants d'altres educadors que s'emporten la fama i senten que els han tacat.

Comunió es una de les paraules que més m'omplen del llenguatge cristià. El Germà Clemente, que de petit el van batejar com Fausto, des de el Nadal passat ja contempla el mon invisible. Jesús que ens deixa estar en comunió amb ell i amb tots els que ens han precedit i que son molt a la vora, ens permet endevinar, testar a traves de tots ells, el Regne de la llibertat i de la Pau, on un dia ens trobarem. Segur que allà no farà falta ni parlar-ne.